

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

16 december 1999

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECREET MIDDELENBEGROTING VLAAMSE GEMEENSCHAP 2000

DECREET ALGEMENE UITGAVENBEGROTING VLAAMSE GEMEENSCHAP 2000

DECREET BEPALINGEN TOT BEGELEIDING VAN DE BEGROTING 2000

DECREET WIJZIGING DECREET INSTELLING PRIJS VLAAMSE GEMEENSCHAP VOOR VER-
TALING VAN NEDERLANDSE LETTERKUNDE

RESOLUTIES ONDERWIJSAKKOORD

AANPASSING BEGROTING 1999 VAN HET VLAAMS PARLEMENT

BEGROTING 2000 VAN HET VLAAMS PARLEMENT

Inhoud

Nr. 21

Donderdag 16 december 1999
Morgenvergadering

Bericht van verhindering	1
Ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2000	
– 13 (1999-2000) – Nr. 1	
– 14 (1999-2000) – Nrs. 1 tot 4	
– 16 (1999-2000) – Nr. 1	
Ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2000	
– 13 (1999-2000) – Nr. 1	
– 15 (1999-2000) – Nrs. 1 tot 12	
– 16 (1999-2000) – Nr. 1	
Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000	
– 94 (1999-2000) – Nrs. 1 tot 16	
Algemene bespreking (Voortzetting)	1
Sprekers : mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, de heren André Denys, Gilbert Bossuyt, Carl Decaluwe en Eric Van Rompuy en minister-president Patrick Dewael	
Ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 16 november 1983 houdende instelling van een prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor vertaling van Nederlandse letterkunde	
– 111 (1999-2000) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	12
Spreker : mevrouw Mieke Van Hecke, verslaggever	
Artikelsgewijze bespreking	12
Voorstel van resolutie van de heer Eric Van Rompuy c.s. betreffende het onderwijsakkoord van 1 december 1999	
– 113 (1999-2000) – Nr. 1	
Voorstel van resolutie van de heren Francis Vermeiren, Gilbert Bossuyt, Ludo Sannen en Paul Van Grembergen tot besluit van het op 13 december 1999 in plenaire vergadering gehouden debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (onderwijsakkoord)	
– 115 (1999-2000) – Nr. 1	
Voorstel van resolutie van de heren Joris Van Hauthem en Filip Dewinter tot besluit van het op 13 december 1999 in plenaire vergadering gehouden debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (onderwijsakkoord)	
– 120 (1999-2000) – Nr. 1	
Bespreking	13
Sprekers : de heren Eric Van Rompuy, Francis Vermeiren, Jos Geysels, Paul Van Grembergen en Joris Van Hauthem en minister-president Patrick Dewael	
Motie van orde	
Voorstel tot wijziging van de agenda	20
Spreker : de heer Francis Vermeiren	
Aanpassing van de begroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 1999	
Bespreking en stemming	20

Begroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 2000

Bespreking en stemming

20

Regeling van de werkzaamheden

20

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.32 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHT VAN VERHINDERING

Johan Demol : gezondheidsredenen

ONTWERP VAN DECREET houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2000

- 13 (1999-2000) – Nr. 1
- 14 (1999-2000) – Nrs. 1 tot 4
- 16 (1999-2000) – Nr. 1

ONTWERP VAN DECREET houdende de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2000

- 13 (1999-2000) – Nr. 1
- 15 (1999-2000) – Nrs. 1 tot 12
- 16 (1999-2000) – Nr. 1

ONTWERP VAN DECREET houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000

- 94 (1999-2000) – Nrs. 1 tot 16

Algemene bespreking (Voortzetting)

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de voortzetting van de algemene bespreking van het ontwerp van decreet houdende de middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 2000, het ontwerp van decreet houdende de algemene uitgavenbegroting van het begrotingsjaar 2000 en het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2000.

Vooraf wil ik de administratie danken voor de goede werkzaamheden. Het Beknopt Verslag ligt alweer op onze banken. We verontschuldigen ons voor het nachtelijk uur. (*Applaus*)

Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, dames en heren, ik wil eerst een woord van dank uitspreken aan alle collega's die aan dit marathondebat hebben deelgenomen. Er waren 80 sprekers ingeschreven. Nogal wat collega's houden er blijkbaar een erg ruime belangstellingssfeer op na, en hebben meerdere malen het woord genomen. Dat brengt het totaal aantal sprekers op 116. Het is onmogelijk om vandaag op al die punten in te gaan. Ik verwijs dan ook naar de antwoorden die de ministers van op hun banken hebben gegeven.

Ik verwijs ook naar de uitstekende commissieverlagen. Er werd in de verschillende commissies erg intens gediscussieerd. Heel wat vragen hebben daar reeds een antwoord gekregen, misschien niet altijd datgene wat de vrager verwachtte.

Ik wil eerst opmerken dat dit eigenlijk een onvoldraagt en onvoldragen begrotingsdebat is. Mevrouw Demeester heeft van een democratisch deficit gesproken, en ze heeft gelijk. We voeren een debat in de wetenschap dat 90 percent van de middelen ontsnapt aan elke vorm van discussie. Amper 9 percent van de middelen wordt door de eigen fiscaliteit gegenereerd. Dan nog beschikken we niet volledig over de belastbare basis. Dat is het probleem van het zogenaamde dotatie- of uitgavenfederalisme, waarbij er geen spanningsveld bestaat tussen inkomsten en uitgaven.

Het debat gaat in essentie over de uitgaven. Ik heb in de commissie gezegd dat dotatiefederalisme stimuleert tot het maximaliseren van de uitgaven. De neiging bestaat om uit te geven wat binnenkomt, omdat er geen enkel spanningsveld is tussen inkomsten en uitgaven. Om die reden is een herziening van de bijzondere financieringswet in de richting van meer financiële en fiscale autonomie absoluut noodzakelijk.

Ik zeg dit niet vanuit de illusie dat van zodra de financieringswet gewijzigd zou zijn in de richting van meer financiële en fiscale autonomie, er dan geen budgettaire grenzen meer zouden zijn en we dan zouden baden in budgettaire weelde. Bij de herziening van de financieringswet zal het schuldvraagstuk hoe dan ook op tafel komen. We zullen daar altijd rekening mee moeten houden. Zoals de heer Voorhamme reeds zei is het de bedoeling te komen tot een efficiënter en democratischer bestuur.

Veel parlementsleden zeiden met betrekking tot het macro-financiële kader dat deze begroting kon

Dewael

worden opgesteld onder een vrij gunstig gesternte. De effecten van de dioxinecrisis en een lagere groei met 0,25 percent ebben langzaam weg. De groei van het bruto nationaal inkomen stijgt opnieuw van 1,5 tot 2 percent in 1999 tot 2,5 percent in 2000. De meest recente ramingen gewagen zelfs van een groei die boven de 3 percent uitstijgt. Een Amerikaanse bank gewaagt zelfs van een groei van 3,5 percent voor volgend jaar. De rente-evolutie blijft gunstig. Het vertrouwen van de bedrijfsleiders is, ondanks de dioxinecrisis, sterk toegenomen in de loop van de voorbije zes maanden. Onze export wordt ondersteund door de sterkte van de dollar. De rentestand blijft zorgen voor een ondersteunende impuls op de economische activiteit. Ook het consumentenvertrouwen blijft heel sterk. De inflatie zou in de loop van volgend jaar onder controle blijven. Een evolutie tussen 1 en 1,5 percent lijkt het meest waarschijnlijk. Ook de rente zal vermoedelijk maar licht stijgen.

Verschillende sprekers, vooral op de oppositiebanken, noemden me een gelukskind omdat ik mijn taak kan aanvatten onder een gunstig economisch gesternte. Ik zou dit gedeeltelijk willen relativeren, want ook hier speelt de bijzondere financieringswet ons parten. De conjunctuurmeevallers, met name de puike prestaties, spelen voor onze begroting slechts een beperkte rol. De baten ervan komen vooral de federale begroting ten goede. Ik verwijs onder meer naar de daling van de werkloosheidsuitkeringen als er minder werkloosheid is. Ook de inkomstenbaten spelen vooral in het voordeel van de federale begroting.

Het gelukskind dat ik ben is daar eigenlijk niet zo gelukkig mee. Dit is een bijkomende reden voor een noodzakelijke herziening van de bijzondere financieringswet. Hoe dan ook, het gaat om een realistische begroting met een voorzichtige inschatting van de economische parameters, een raming van ontvangsten die gesteund is op realisaties van de vorige jaren, gekoppeld aan relevante groeifactoren en een correctere inschatting van de uitgaven.

Ik zal nu de vraag beantwoorden van mevrouw Demeester over de uitvoering van de begroting 1999 en het vastleggingsritme. Mevrouw Demeester beweerde dat deze regering een lage werkzaamheidsgraad zou kennen. Volgens mij heeft ze zich op een verkeerde momentopname gebaseerd, want ze zei dat het vastleggingsritme bij de begroting 1999 lager ligt dan vorig jaar. Dit is niet juist. Volgens de recente informatie waarover ik beschik,

ligt dat ritme zelfs iets hoger dan vorig jaar. Uw stelling in verband met de uitvoering van de begroting is dat men erop moet toezien dat elke frank die in de begroting staat ingeschreven ook daadwerkelijk wordt uitgegeven. U bevestigt dus wat ik daarnet heb gezegd in verband met het uitgavenfederalisme. U pleit dus voor een zo waarachtig mogelijke begroting en een zo getrouw mogelijk uitvoeringsritme.

Dat is wat vreemd voor een gewezen minister van Begroting. U hebt immers ook gezegd dat ministers wel eens meer durven vragen dan ze in feite nodig hebben om hun plannen te financieren. Dat ligt in de aard van de politicus. Het kan ook zijn dat ministers plannen lanceren die in de loop van het begrotingsjaar niet uitvoerbaar blijken te zijn. Op zich is dat niet erg. Het is de taak van de politici om plannen te lanceren en daarvoor middelen te verzamelen bij de begrotingsopmaak. Als blijkt dat iets niet realiseerbaar is, dan is dat spijtig voor de betrokken minister, maar tevens goed nieuws voor de minister van Begroting.

De kritiek is vaak gegeven dat de ministers plannen maken, communiceren met de media, interviews toestaan, zonder dat het ernst is. Voor mij is het regeerakkoord echter een kader, en geen keurslijf. Ik vind het niet verkeerd dat ministers binnen hun bevoegdheid het politieke debat willen vooruithelpen en, trouw aan de filosofie van het regeerakkoord, plannen lanceren en daarmee het veld in beweging zetten.

Minister Vanderpoorten zal binnenkort haar beleidsnota voorstellen aan het parlement. Ze heeft een aantal ideeën gelanceerd, waar de sociale partners, althans de vakbonden, onmiddellijk nogal afwijzend op hebben gereageerd. Op zich is dat niet erg. Een minister kan een idee lanceren en toetsen aan de reactie van de partners in het veld. Ze moeten wel binnen de grenzen van de filosofie van het regeerakkoord blijven, maar dat is een kader, en geen keurslijf.

De voorzitter : Mevrouw Demeester heeft het woord.

Mevrouw Wivina Demeester-Demeyer : Mijnheer de minister-president, zoals u het betoogt, zie ik geen meningsverschil. Bij het begin hebt u echter gezegd dat we beschikken over een dotatiebegroting. Zolang u maar 9 percent van de middelen aan de burger moet vragen om de begroting uit te voeren, moet u geen verantwoording afleggen. De regering geeft als eerste haar akkoord, maar belangrijk is dat de begroting, met al haar verschillende

Demeester-De Meyer

posten, wordt goedgekeurd in het Vlaams Parlement. Zelfs als de ministers iets te veel dromen hebben, die ze niet kunnen realiseren, dan nog zijn het engagementen ten opzichte van de burgers. Ze moeten die engagementen dan ook kunnen honoreren. Ik ben het daar volledig mee eens.

Zolang we werken met een dotatiebegroting, en niet ten minste 30 tot 50 percent van het budget zelf aan de burger moet vragen, moet er een normering zijn. Ik blijf erbij dat het een van de belangrijkste opdrachten is een begroting op te stellen die zo getrouw mogelijk is, en zo correct mogelijk wordt uitgevoerd. Ik geef evenwel toe dat het heel moeilijk is om daarin te lukken. Als bepaalde posten meer krijgen, waardoor andere posten minder krijgen om binnen de normen te blijven, dan kan dat voor die posten nadelig zijn. Als ze meer middelen nodig hebben, bijvoorbeeld om te investeren, wegen te verbeteren, de missing links te financieren, enzovoort, dan is het noodzakelijk om zo juist mogelijk te begroten. We zullen zien tot wat dit leidt. De cijfers die ik tot vandaag onder ogen heb gekregen, leren me dat het vastleggingsritme nog iets lager is. In januari en februari zullen we de uitvoering van de begroting kunnen evalueren.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : U hebt allebei gelijk. De minister-president spreekt over de beleidsnota, en u hebt het over de begroting. De beleidsnota verwoordt het kader, en de begroting vertaalt concrete engagementen.

Minister-president Patrick Dewael : Mevrouw Demeester, ik denk niet dat we mekaar tegenspreken. Ik ben enkel ingegaan op uw opmerking dat ministers de neiging hebben meer te vragen dan ze nodig hebben. Ik leid daar niet uit af dat u zich op bepaalde ogenblikken hebt laten verschalken ; ik ken uw reputatie. Er zijn natuurlijk schalkse ruiters, en die staan dan tegenover de toffe jongens.

Maar u hebt natuurlijk gelijk : een begroting moet zo waarheidsgetrouw mogelijk worden opgesteld. Anders benadeelt men zijn collega's-ministers. Als achteraf een groot gedeelte van de toegekende middelen niet kan worden besteed, dan komen een aantal evenwichten in het gedrang. Ik heb enkel willen stellen dat het niet-uitvoeren van een onderdeel van de begroting slecht nieuws is voor de betrokken minister of vakministers.

Op zichzelf is dat wel goed nieuws voor de minister van Begroting. U hebt zelf gezegd dat het vastleggingsritme zo traag is, dat men volgend jaar zonder problemen de euromeesternorm zal halen. Er zullen middelen beschikbaar zijn om de schuld te verminderen. En dat zal verminderde renteaflissingen en dus bijkomende middelen opleveren. Maar u mag mij er niet van verdenken dat bewust te ensceneren.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer : Het is goed dat we hierover hebben gedebatteerd. Nu moet deze regering de vorige niet meer zeggen dat we onvoldoende middelen hebben geïnvesteerd. Gisteren nog heeft de SP-fractie hier beweerd dat we soms te weinig hebben geïnvesteerd.

De heer Gilbert Bossuyt : De SP heeft alleen het volgende willen zeggen. Toen we zware besparingen moesten doorvoeren om een begrotingsevenwicht te realiseren, konden een aantal noodzakelijke uitgaven voor infrastructuurwerken niet gebeuren. Ook leden van de CVP-fractie hebben dat al gezegd. Dat moet u niet als een kritiek opvatten.

Minister-president Patrick Dewael : Ik heb één zaak goed genoteerd, mevrouw Demeester. U hebt gezegd dat de mogelijkheid bestaat om uit Aquafin enkele miljarden te puren. Als dat het geval is, dan gaat het ongetwijfeld om een van de best bewaarde fabrieksgeheimen van de afgelopen jaren. Ik wil u eens bij mij uitnodigen, want deze suggestie heeft me bijzonder nieuwsgierig gemaakt.

Ik wil een normering vastleggen. U hebt gezegd dat u het debat daarover niet wilt heropenen. We hebben daarover zeer uitgebreid gedebatteerd in de commissie. Gaandeweg hebt u vier criteria opgesomd waaraan een norm hoe dan ook moet beantwoorden. Die vier criteria blijken dan, toeval of niet, te beantwoorden aan de euromeesternorm. U hebt me wel een toegift gedaan door te stellen dat de benaming niet zo belangrijk is.

Ik wil nog eens benadrukken dat deze regering heeft geopteerd voor de strengste normering van de Hoge Raad voor Financiën. We hebben deze begroting ingediend met eenzelfde overschot als de initiële begroting van 1999, zijnde 9,7 miljard frank. Ik wil ook extra beklemtonen dat de schuldafbouw doorgaat en dat dat ook zal gebeuren in de volgende begrotingsjaren. Voor het jaar 2000 doen we het eigenlijk 4,5 miljard frank beter dan de strengste norm van de Hoge Raad voor Financiën. Ik wil benadrukken dat elk debat daarover voor een stuk zinledig is om de eenvoudige reden dat langetermijnplanning in contradictie staat met onze collec-

Dewael

tieve wil om de bijzondere financieringswet zo snel mogelijk te wijzigen. We kunnen natuurlijk op termijn plannen. In afwachting van de wijziging van de financieringswet moeten we een norm hebben. Het is echter contradictorisch om hier prognoses en simulaties te maken die gaan tot het jaar 2010 als een meerderheid in dit parlement zal goedkeuren dat we uiterlijk tegen einde 2001 over de krachtlijnen van een nieuwe financieringswet zullen moeten beschikken. Dit met nieuwe criteria en principes waaraan opnieuw een norm zal moeten worden opgehangen. Dit debat is dus relatief.

Er is geen sprake van het verlaten van de budgettaire orthodoxie, maar we zullen niet katholieker zijn dan de paus in dit federale staatsverband. Dat federaal België en de gefedereerde entiteiten vandaag de normering halen die is opgelegd in het kader van de stabiliteitsovereenkomst, opgelegd door het stabiliteitspact van de EU, is uitsluitend de verdienste van het budgettaire beleid dat in het verleden in de Vlaamse Gemeenschap werd gevoerd. We hebben meer gedaan en de anderen hebben minder gedaan, dat is de realiteit. De Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest en het Brusselse Gewest zijn in gebreke gebleven. Het komt politiek ietwat vreemd over als we de actualiteit van de jongste dagen even in ogenschouw nemen waarbij we hebben gesproken over breekijzers en koevoeten waarmee we de Franstaligen financieel op de knieën moeten krijgen omdat ze dan pas bereid zijn tot praten. Dankzij het huldigen van de meest stringente norm zetten we indirect de anderen uit de wind. Dat is een politieke vaststelling. Ik ga niet het principe huldigen dat de anderen laks zijn en wij dan ook maar laks moeten zijn. Ik zeg wel : de strengste normering van de Hoge Raad voor Financiën is de norm en die zal voor iedereen gelden.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer de minister-president, dit is een verkeerde redenering. Men wil op geconsolideerde wijze voldoen aan de akkoorden van Maastricht en Amsterdam, laten we het zelfs geen normen noemen. Op federaal niveau zijn inspanningen geleverd en de entiteit twee, alle gewesten en gemeenschappen, moet daar ook aan voldoen. We hebben daarover akkoorden gesloten in het verleden bij het fameuze overleg en elk gaat daarin zijn weg. Het is fundamenteel dat men aan de eigen bevolking kan zeggen wat men wel en niet kan bereiken. Men zet de anderen niet uit de wind door meer te gaan doen, ze gaan ook hun eigen weg. Men kan alleen zeggen dat het geconsolideerd resultaat, dat de optelsom is van de federale regering en de gewest- en gemeen-

schapsregeringen, voldoet aan Maastricht en Amsterdam. Maar dat is een geconsolideerd resultaat.

Minister-president Patrick Dewael : Mevrouw Demeester, dat is toch exact wat ik heb gezegd. We bekijken de norm van het stabiliteitspact in de Belgische situatie. Ik stel vast dat Vlaanderen een budgettaire beleid heeft gevoerd dat verder ging dan wat strikt genomen van ons kon worden verwacht als we het zouden vergelijken met de andere gefedereerde entiteiten.

Ik zeg enkel dat we de teugels niet zullen vieren en dat we niet minder zullen doen omdat ook zij minder doen. Neen, er is een nieuwe samenwerkingsovereenkomst opgemaakt en ik ga ervan uit dat de Hoge Raad voor Financiën daarin zal optreden als bewaker van het geheel. Die strengste norm zal voor ons gelden, maar die normering zal evengoed voor de anderen gelden.

We kunnen wel verder gaan, maar in de huidige fase van de financieringswet is dat niet interessant. Precies daarin verschilt uw redenering van de mijne. U zegt dat we verder moeten gaan, maar in een uitgaven- of dotatiefederalisme, met 90 percent van onze inkomsten die voortspruiten uit die financieringswet, kan ik die logica niet volgen.

Door de strengste normen van de Hoge Raad voor Financiën na te leven zijn we mijns inziens solidair met de anderen in het kader van de doelstelling op grond van het stabiliteitspact. Die strengste norm geeft ons wel wat meer zuurstof om schrijnende noden te lenigen, noden waarvoor ik niet blind ben.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer : Mijnheer de minister-president, zelfs uw argumentatie over dotatiefederalisme is een argumentatie om uw eigen normen en uw eigen pad uit te stippelen. Daarnet hebt u zelf gezegd dat met een dotatiefederalisme het risico bestaat dat men al wat u zegt te mogen uitgeven, uitgeeft en dat er geen langetermijntstippeling meer is van het eigen pad. Dat is het verschil tussen uw en mijn benadering.

Minister-president Patrick Dewael : Mevrouw Demeester, we hebben een norm nodig en die hebben we gekozen. Zodra we die norm volgen, varen we de juiste koers.

U zult mij nooit betrappen op het vieren van de teugels, want daarvoor zijn ik en mijn politieke generatie te lang geconfronteerd geweest met het one issue van het politiek, zijnde de budgettaire sane-

Dewael

ring. Die fout mogen we nooit meer opnieuw maken.

Ik ben het volledig eens met de heer Geysels die in de commissie heeft gezegd dat er inderdaad een budgettaire schuld is, maar dat dit daarom nog niet betekent dat we het risico mogen lopen een nieuwe maatschappelijke schuld te laten ontstaan. Als ik die noden op het vlak van welzijn, cultuur en andere bekijk, dan zeg ik dat we vandaag inderdaad een termijnperspectief moeten hebben, maar dat er hic et nunc ook noden moeten worden gelenigd. Begrotingsmiddelen moeten een middel zijn. Zij mogen echter geen doel op zich noch een obsessie vormen.

We hebben de laatste weken vaak het woord trendbreuk in de mond genomen, maar tegelijkertijd hebben we vooral op de CVP-banken de opmerking gehoord dat zij in die begroting 2000 helemaal geen trendbreuk ontwaren. Het verhaal van de believers en de non-believers dus, waarbij die laatste groep toevallig of niet op de oppositiebanken terug te vinden is. Ik zou in dit verband enkele vaststellingen willen formuleren.

Ik heb reeds herhaaldelijk benadrukt dat de begroting amper twee maanden na het investituurdebat is opgesteld. De diverse ministers hebben daarbij elk voor zich een aantal accenten gelegd. Die accenten waren in de ogen van de enen duidelijk waarneembaar, maar in de ogen van de anderen verwaarloosbaar.

Een tweede vaststelling is dat het inluiden van een trendbreuk niet wil zeggen dat we geen respect zouden opbrengen voor de door de vorige ploeg reeds aangegane engagementen. Een decent openbaar bestuur zou niet toelaten dat we zomaar draden gaan doorknippen. Dit zou getuigen van bijzonder weinig stijl.

Een derde vaststelling is dat we een stuk van de budgettaire ruimte voor deze regeerperiode zelf zullen moeten verdienen. Naast de natuurlijke aangroei van de middelen, zoals voorzien in bijzondere financieringswet, zal de financiering eveneens moeten volgen uit een aantal bijkomende operaties. Ik verwijs daarbij onder meer naar het debat over de privatisering. We zijn nooit van plan geweest om de GIMV in een tijdspanne van twee maanden te gelde te maken. Verwijzend naar de operatie-Alpinvest, beschikken we over een beursgenoteerd instrument dat goed is voor 70 miljard frank waarin de Vlaamse overheid nog steeds voor circa 70

percent aandeelhouder is. Het is de bedoeling om dit in de loop van de zittingsperiode geleidelijk aan te gelde te maken. Dit moet gebeuren op een marktconforme wijze en op het meest opportune moment : dus niet in een tijdspanne van twee maanden.

Mijnheer Denys, u hebt aangedrongen op het voeren van een debat over de kerntaken van de overheid. De heer Wille had het in dat verband gisteren over de milieusector. Wat moet een overheid doen ? Wat is de rol van de VOI's ? Welke technieken moet de overheid aanwenden ? Welk management moet de overheid hanteren ? Het herdefiniëren van de taken zal vooral inzake de milieusector een heel belangrijke, maar moeilijke oefening worden.

Eenmaal de taken zijn omschreven, kan a contrario worden afgeleid wat de privé-sector bijkomend kan doen. Het regeerakkoord bepaalt uitdrukkelijk dat de inbreng van de privé-sector moet zijn gebaseerd op resultaatsengagementen. Er kan geen sprake zijn van vrijbrieven. Mijnheer Denys, alles zal veel duidelijker worden tijdens het debat over de beleidsbrieven. Ik herhaal dat een dergelijke oefening niet tot stand kan komen in twee maanden tijd.

We hebben het over de invoering van de heroriëntering van de uitgaven en de zero-basebudgetting. We mogen niet vergeten dat achter elke uitgave mensen zitten. Bijgevolg zal er altijd iemand protesteren. Het blijft echter onze bedoeling om deze technieken toe te passen. Ik heb reeds in de commissie verteld dat een nieuw beleid onmogelijk kan worden gelijkgeschakeld aan het behoud van alle bestaande structuren waaraan dan een aantal nieuwe elementen worden toegevoegd. Voor het organiseren van een nieuw beleid zullen we een ingrijpende oefening moeten maken, die niet eenmalig mag blijven. Ik zeg het nogmaals : dit kan niet op twee maanden tijd.

Vele uitgavenstromen zitten ingebakken in decreten en reglementaire besluiten. Vlaanderenland is gezegend met 127 adviesorganen. In vele gevallen heeft de decreetgever dat zo gewild. De adviesorganen dienen bijgevolg verplicht te worden geconsulteerd. Aanpassingen van de decreten of besluiten kunnen daardoor evenmin op twee maanden tijd worden gerealiseerd. Het is trouwens dringend nodig om een aantal adviesraden te hergroeperen. Want inspraak is mij lief, maar daarna moet de politieke wereld ook nog in de mogelijkheid verkeren om een uitspraak te doen.

Dewael

Voor het éénloketprincipe geldt hetzelfde. Het college van secretarissen-generaal kreeg de opdracht om dit principe in te voeren aan de hand van voorbeelden uit het buitenland. Dit kan evenmin op twee maanden tijd.

Dames en heren van de CVP-fractie, zeggen dat u decennia lang aan het bewind bent geweest, is een flauw argument dat intellectuele oneerlijkheid in zich draagt. Ik vraag echter ook aan u, de oppositie, om intellectuele eerlijkheid te hanteren. Na twee, drie of vier maanden kunt u niet de realisatie van doelstellingen vragen die slechts kunnen worden gerealiseerd in de loop van een volledige regeerperiode. Ik zou graag hebben dat we dit met elkaar kunnen afspreken.

Mijnheer Decaluwe, bij een begroting die werd opgesteld in twee maanden, kan niet systematisch worden gevraagd wat de resultaten zijn. U weet immers zelf heel goed dat rekening moet worden gehouden met mijn vaststellingen.

De heer Carl Decaluwe : Wij regeerden niet met een volstrekte meerderheid.

De heer Gilbert Bossuyt : Gelukkig maar ! (*Gelach*)

Minister Patrick Dewael : Mijnheer Decaluwe, dat bedoel ik niet. Ik weet niet of de maagdelijkheid kan worden herwonnen, maar als dat zo is, dan zal dat nog meer tijd vergen. (*Gelach*)

Ik vraag de oppositie om enige consequentie. Ik verwacht dat niet van het Vlaams Blok. Of toch, de heer Dewinter is wel consequent, want hij brengt geen alternatieve oplossingen aan. Daar houdt die fractie zich niet mee bezig. Als de heer Dewinter op de tribune staat, kijkt hij rond en als er media-belangstelling is, neemt hij minstens tien keer de woorden 'één pot nat' in de mond en hoopt hij dat die quote het haalt. Ik verwacht geen enkel voorstel van het Vlaams Blok, we moeten dat regelmatig vaststellen en aanklagen.

Van de CVP-fractie verwacht ik een constructieve oppositie. Die zie ik nu echter niet. U pleit tegelijk voor de meest stringente van alle normen – wat een invloed heeft op de middelen en dus ook op de uitgavemogelijkheden – en via allerlei voorstellen en amendementen voor meer uitgaven. Consequent oppositie voeren betekent niet alleen uitgaven voorstellen – u mag dat doen, u moet dat doen – maar ook corresponderende schrappingen voor-

stellen. In mijn vorige politieke leven deden we dat ook niet van in het begin. De heer Denys weet dat nog goed.

De heer André Denys : Ik heb dat nooit gedaan !

Minister-president Patrick Dewael : Ik spreek over een lang en ver verleden, mijnheer Denys. U bent vergeten hoe lang de oppositie heeft geduurd.

De heer Eric Van Rompuy : Eén keer heeft de heer Denys een alternatieve begroting ingediend, in 1993. Daarna heeft hij gezegd : dat doe ik nooit meer.

De heer André Denys : Ik heb slechts één keer een alternatieve begroting ingediend, maar alle andere keren zeer veel amendementen waarin de uitgaven in verhouding stonden tot de mindere uitgaven.

De heer Eric Van Rompuy : De heer Daems heeft in de Kamer ooit voorstellen ingediend voor een lastenverlaging.

Minister-president Patrick Dewael : Dat voorstel was volledig gefinancierd.

De heer Eric Van Rompuy : Ik heb de kosten daarvan opgeteld, het ging om een meeruitgave van 154 miljard frank.

Minister-president Patrick Dewael : We deden als oppositiepartij financieel sluitende voorstellen en daarover konden we dan praten. Terugverdieneffecten zijn niet mogelijk in een Vlaamse begroting, wat de plicht van elke fractie nog groter maakt om tegenover elke uitgave een schrapping te plannen.

De heer Eric Van Rompuy : We hebben amendementen ingediend op uw begroting ten belope van 1,8 miljard frank. U kunt dat perfect narekenen. De ministers van uw regering hebben echter belofte gemaakt voor de begrotingscontrole, u wilt 6 miljard frank van uw uitgaven naar later verschuiven.

Minister Landuyt, u zult dat moeten waarmaken. U moet de nepstatuten regulariseren, wat u 7 miljard frank zal kosten. Via de trekkingsrechten hebt u 1,2 miljard frank ontvangen van de federale overheid. U moet dus nog minstens 4,5 miljard frank vinden. We hebben nagerekend dat er tot 6 miljard frank wordt doorgeschoven naar de begrotingscontrole. We zijn dus zeer bescheiden. (Opmerking van minister Bert Anciaux)

Van Rompuy

Minister Van Mechelen : u hebt geen lijken in de kast gevonden. U hebt de beste economische situatie aangetroffen die u zich maar kunt inbeelden. Volgend jaar zal er een groei zijn die we sinds de jaren '60 niet meer hebben gehad, omdat de investeringen zo sterk zijn gestegen. We hebben dit jaar voor 100 miljard frank buitenlandse investeringen aangetrokken. Bij de expansiesteun hebben we inderdaad een groter bedrag moeten vastleggen omdat de economische situatie zo goed is. Vandaar die bijkredieten bij de begrotingscontrole.

Uw partijvoorzitter zei in december van vorig jaar dat 1999 een rampjaar zou worden voor de economie, dat er tienduizenden jobs zouden verloren gaan in de industrie, in de bankwereld en in de automobielsector en dat we aan de vooravond stonden van een zware recessie.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer Van Rompuy, non bis in idem. Men heeft in de politiek al het beeld gebruikt van die oude 78-toerenplaat. Ik heb dit verhaal al zo vaak gehoord. Wat u zegt, is trouwens onjuist.

De begrotingscontrole is een ander moment waarop nieuwe keuzes kunnen en zullen worden gemaakt in functie van de budgettaire situatie van dat moment. We voeren vandaag een debat over een begroting die nu voorligt, waarin keuzes worden gemaakt, waarin evenwichten zijn vervat en waar bij het indienen van een amendement een corresponderende schrapping wordt voorgesteld.

U doet dat niet. U zegt dat het maar om 1,8 miljard frank gaat. Ik heb daar mijn bedenkingen bij. Tijdens de plenaire vergadering heb ik u horen zeggen dat u vond dat er veel te weinig geld naar infrastructuur ging. Is dat een amendement ? Wanneer we het hebben over zaken van die omvang, vraag ik me af hoeveel u er meer aan wilt besteden. Hoeveel miljard frank wil u bijkomend besteden ? Waar gaat u dat bedrag hic et nunc halen ? Antwoord daar eens op !

De heer Eric Van Rompuy : Mijnheer de minister-president, wat we vragen, is dat men eindelijk een vijfjarenplan maakt voor de infrastructuur en zegt waar men de prioriteiten zal leggen.

Minister-president Patrick Dewael : Dat is al wat anders.

De heer Eric Van Rompuy : We vragen dat dit op een andere manier wordt gefinancierd dan via een tarievenpolitiek. De grote kritiek van de heer Denys op minister Stevaert was dat hij een tarievenpolitiek voerde. Eigenlijk is hij een minister van Sociale Zaken.

Minister-president Patrick Dewael : Maar enfin, u antwoordt niet op mijn vraag.

De heer Eric Van Rompuy : De heer Denys vroeg waar de investeringspolitiek bleef.

De voorzitter : Mijnheer Van Rompuy, laten we ernstig blijven. We hebben deze morgen tot 2.30 uur vergaderd. Iedereen heeft de kans gekregen maximaal zijn thesis te ontwikkelen. We moeten die kans ook bieden aan de minister-president. Elke fractie heeft daarna nog de mogelijkheid om te repliceren en om een stemverklaring af te leggen.

Ik geef dan ook het woord aan minister-president Dewael om zijn stelling te onderbouwen. De detailelementen hebben we reeds behandeld in zowel de commissie als in de plenaire vergadering. Het is niet altijd zo dat men door te zwijgen, instemt.

Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael : We kunnen daarover een overeenstemming bereiken. Het zou goed zijn indien we na de volgende begrotingscontrole of -opmaak die afspraak maken. Mijnheer Van Rompuy, u moet niet boos worden. Gisteren zei u dat er meer geld moest worden besteed aan infrastructuur. Er ligt geen amendement ter tafel.

De heer Carl Decaluwe : Toch wel.

Minister-president Patrick Dewael : Het is een slogan. Indien u op dit ogenblik meer geld wil voor infrastructuur, dan moet u ook aangeven hoe we dat nu kunnen financieren. In de toekomst is dat misschien wel mogelijk. Wanneer we de GIMV privatiseren, dan kunnen we op dat moment nagaan wat we met de opbrengst zullen doen.

Gelden uit een privatiseringsoperatie aanwenden voor duurzame investeringen zijn dan voor de EU wellicht mogelijk. Men moet die middelen niet noodzakelijkerwijze aftrekken van de schuld. Er zijn andere bestedingen mogelijk, zoals duurzame investeringen met opbrengsten van privatisering. Er zijn ook andere mogelijkheden zoals de PPS-formule, die je echter niet in 2 maanden realiseert. Maar het zou bijkomend geld in het laatje moeten

Dewael

brengen om de vraag naar meer infrastructuurwerken effectief te beantwoorden. Ik onderschrijf die vraag. Ik wil echter vermijden dat we in een debat terecht komen waarbij de regering zagezegd altijd te weinig doet. Het is gemakkelijk te pleiten voor steeds meer geld terwijl de gewezen minister van Begroting van uw fractie juist voorstander was van de meest stringente van alle normen. Dat is een contradictie en geen slogan.

Ik wil ook afrekenen met een andere verkeerde inschatting. Sommigen bekijken een begroting vanuit een verkeerde beoordeling. Als er niet meer geld wordt uitgegeven, is er geen nieuw beleid. Wanneer op sommige artikelen een beetje wordt afgehouden of minder wordt toegevoegd, gaat men ervan uit dat dit geen trendbreuk is en geen echt nieuw beleid. Ik wil u met twee voorbeelden illustreren dat dit ook anders kan.

Een eerste voorbeeld is de door de heer Van Rompuy gehekkelde afschaffing van Vlamivorm. Volgens hem is de uitdaging voor de komende jaren opleiding en vorming terwijl het beleidsinstrument terzake wordt afgeschaft. Conclusie van de heer Van Rompuy : deze regering heeft geen aandacht voor opleiding en vorming. De werkelijkheid is natuurlijk iets genuanceerder.

De overheid heeft inzake opleiding en vorming een onvervangbare taak. Daarbij moet men natuurlijk ook rekening houden met wat de privé-sector op dat terrein doet. De derde versie van de sociale balans toont forse investeringen in vorming : 'Opmerkelijk is de grote aandacht voor vorming. De Belgische bedrijven trokken in 1998 ruim 13 procent meer uit voor de opleiding van werknemers dan het jaar voordien.' We moeten ons verheugen over deze evolutie.

Minister Van Mechelen heeft voldoende aange-toond dat Vlamivorm als beleidsinstrument niet zo gelukkig was. Het waren vooral de grotere bedrijven die daarvan gebruik wilden maken. Cijfers tonen bovendien aan dat de procedure van indienen en behandelen van de dossiers vrij complex was. Wat kunt u dan inbrengen tegen het afschaffen van een inefficiënt beleidsinstrument ?

De bedoeling is trouwens de vele overheidsinstellingen die zich met vorming en opleiding bezighouden, beter op elkaar af te stemmen. Ik heb het dan meer bepaald over de VDAB, Edufora, het VIZO, de expansiewetgeving, Kleine Ondernemingen, EFF-gelden en Vlamivorm. Moeten we voor een

goed beleid inzake opleiding en vorming, al deze instrumenten meer middelen geven, ook als ze helemaal niet op elkaar zijn afgestemd ?

Een nieuw beleid bestaat erin het inefficiënte af te schaffen en de rest beter op elkaar af te stemmen. De resterende instrumenten hoeven dus niet perse meer middelen te krijgen maar moeten samenwerken. In die richting hebben de ministers Landuyt en Van Mechelen reeds een aantal initiatieven genomen voor de VDAB en het VIZO. Het is ook niet juist te zeggen dat er niet meer geld wordt uitgetrokken want het VIZO krijgt in zijn dotatie 6 procent meer.

Het is de plicht van het beleid ervoor te zorgen dat de overheidsmiddelen optimaal worden besteed. De overheid kan echter niet blind blijven voor het fenomeen dat zich voordoet in de privé-sector waar bedrijven steeds meer investeren in opleiding en vorming.

Een tweede voorbeeld heeft te maken met de economische expansie, met de hele discussie over de middelen en over de engagementen uit het verleden. Mijnheer Van Rompuy, u beweert dat minister Van Mechelen in de commissie heeft aangekondigd dat hij zoveel miljard aan extra middelen nodig zou hebben bij de begrotingscontrole. Hij heeft dat ondertussen ontkend. In de plenaire vergadering hebt u wel herhaald dat, als we dat instrument op een andere manier zouden aanwenden, dit ten koste zou gaan van nieuwe investeringen.

Mijnheer Van Rompuy, ik zeg u dat dit niet waar is. Waaruit zou dat blijken ? U bent blind voor de economische conjunctuur. Vandaag is de economische expansiewetgeving een belangrijk instrument om investeerders naar hier te halen. Dat gebeurt vanuit de optiek dat bedrijven of investeerders die naar hier willen komen, nog altijd worden geconfronteerd met het probleem van de te hoge loonkosten. Daar zijn we dus niet voor bevoegd. We corrigeren dit door subsidies te geven. We kennen allemaal bedrijfsleiders die ons vragen om hun die subsidieloketten en -kanalen te besparen. Zij vragen een uniform klimaat van lagere loonkosten.

De heer Eric Van Rompuy : Mijnheer de minister-president, u stelt dat de loonkosten dit jaar veel te hoog lagen maar hoe verklaart u dan die 100 miljard frank aan buitenlandse investeringen ? In feite zijn daar verschillende redenen voor te geven : kennis, innovatie, geschikt personeel, een goede locatie, omgevingsfactoren, de kwaliteit van het personeel, enzovoort. Die buitenlandse investeringen komen natuurlijk niet alleen voor de subsidies.

Van Rompuy

Ik wil echter toch het volgende duidelijk zeggen. Ik verwijs daarbij onder andere naar Ford Genk en naar de chemische industrie in Antwerpen. Als men daar geen minimale expansiesteun geeft zoals in andere landen, zal men moeilijkheden krijgen om bepaalde investeringen door te voeren. Ik heb dus nooit beweerd dat expansiesteun de determinerende factor is. Het zijn trouwens ook niet alleen de loonlasten. U zult bijvoorbeeld ook moeten investeren in vorming en in opleiding om de economische groei in de komende jaren te stimuleren. U zult 70.000 vacatures moeten opvolgen. Uw analyse was daarentegen dat men alleen wat aan de loonkosten diende te doen opdat er zou worden geïnvesteerd.

Minister-president Patrick Dewael : Mijnheer Van Rompuy, dat klopt niet. Ik redeneer als volgt. Een investeerder komt naar hier op basis van een globaal pakket. De belangrijkste handicap voor België en Vlaanderen vinden we nog steeds bij de te hoge loonkosten. Veel investeerders en bedrijfsleiders vragen ons om hen die subsidieloketten te besparen. Ze willen dat we zorgen voor een uniform fiscaal en parafiscaal klimaat, dat competitief is met het buitenland.

Om de bestaande handicap te compenseren op het gebied van competitiviteit, maakte de Dienst Investeren in Vlaanderen een pakket van elementen. U hebt daar zelf naar verwezen. De loonkosten lagen misschien te hoog, maar we konden inzake de verkoop van grond aantrekkelijke voorwaarden aanbieden. Als men in een ontwikkelingszone was gevestigd, kon men nog rekenen op verhoogde expansiesteun. Op die manier corrigeren we de handicap van de loonkosten.

Men moet zich echter hoeden voor een al te kortzichtige visie. Zo een visie gaat immers voorbij aan het feit dat de economie in de loop van volgend jaar wordt aangezwengeld met meer dan 3 procent. Op federaal niveau komt er bovendien een verlaging van de loonlasten. Die bijkomende instrumenten moeten en kunnen dan ook worden geheroriënteerd.

U gaat uit van een statisch gegeven : als er niets gebeurt, zal dat noodzakelijk blijven. Inzake Ford Genk hebt u gelijk. In de toenmalige operatie voor Ford Genk was dat dossier van economische expansie cruciaal. Als dat er niet was, had men inderdaad wel andere beslissingen genomen.

Men moet er echter rekening mee houden dat de conjunctuur aantrekt en de loonkosten dalen. De Dienst Investeren in Vlaanderen maakt vandaag een soort maatpak voor de investeerders. De dienst maakt de investeerders duidelijk dat de loonkosten misschien wel hoog zijn, maar dat men hen op een andere manier zal helpen.

Men gaat bijvoorbeeld praten met een stadsbestuur. Dat stadsbestuur is eventueel bereid om voor een appel en een ei industriegrond te bezorgen. Er is ook een ondersteuning in de vorm van expansiesteun. In een ontwikkelingszone krijgt men nog wat extra. Al die maatregelen worden uitgevaardigd omdat het algemene klimaat ongunstig was.

Mijn redenering is dat de federale maatregelen mee in ogenschouw moeten worden genomen en ze zullen er kunnen toe leiden dat een instrument zoals de economische expansie wellicht kan worden geheroriënteerd.

Ik heb twee voorbeelden geciteerd om te staven dat u dit debat intellectueel oneerlijk voert. Zowel inzake vorming en opleiding als inzake economische expansie licht u er twee dingen uit om zogenaamd te bewijzen dat deze regering daar geen oog voor heeft. We hebben daar wel oog voor, maar we kunnen ons uiteraard meer inleven dan u in het toekomstbeeld van 2000. Dat is economisch gunstig en vergt inderdaad een aanpassing van een aantal beleidsinstrumenten.

Men moet ook de eerlijkheid hebben om een aantal maatregelen te plaatsen in een algemene context. Ik kom nog eens terug op de noodzaak om de federale maatregelen mee in ogenschouw te nemen. Burgers en bedrijven in Vlaanderen zijn immers ook nog steeds onderhevig aan de maatregelen die de federale overheid neemt. Natuurlijk gaan veel van die federale maatregelen uit van dezelfde visie als degene die wij huldigen in ons regeerakkoord. Ik zal het debat over de Vlaamse lastenverlaging niet opnieuw openen. Grondtoon van de kritiek daarop was en is nog steeds dat dit een druppel op een hete plaat zal zijn : het zal volgens u nooit een stimulans zijn in het bestrijden van de zogenaamde werkloosheidsval. Welnu, ik confronteer u even met de volgende federale maatregelen voor de begroting 2000.

Ten eerste wordt 1,9 miljard frank besteed aan het verhogen van het beschikbaar inkomen van de laagste arbeidsinkomens. Bovendien wordt nog steeds in het kader van de bijzondere werkloosheidsvallen in bijkomende bijzondere maatregelen

Dewael

voorzien ten belope van 1 miljard frank. Er is de herinvoering van de volledige indexering van de belastingsschalen ; de geleidelijke afschaffing van de aanvullende crisisbelasting ; de verbetering inzake de aftrekbare kosten met betrekking tot kinderopvang, reeds voor de inkomsten van 1999.

Hiermee wil ik het volgende zeggen. Als u abstractie maakt van dit alles en de Vlaamse maatregelen isoleert van de rest, dan kunt u gelijk hebben als u zegt dat een Vlaamse belastingverlaging van 9 tot 10 miljard frank op jaarbasis op zich niet zal volstaan om die werkloosheidsval efficiënt te kunnen bestrijden. Voor een belastingplichtige telt echter alleen het eindresultaat. Die persoon zal niet alleen kijken naar die Vlaamse lastenverlaging, hij is ook onderhevig aan de federale maatregelen die precies specifiek gericht zijn op die laagste inkomens en de verhoging van de aftrekmogelijkheden voor de kinderopvang. Uit het totaalresultaat zal blijken dat dit wel een instrument is ter bestrijding van de werkloosheidsval. Maar u kunt natuurlijk alles uit de context rukken om te beweren dat die maatregel haar doel voorbijschiet.

Ik wil even stilstaan bij het betoog van de heer Voorhamme. Hij heeft op een uitstekende manier verwoord dat we in ons land zo snel mogelijk moeten kunnen komen tot een tewerkstellingsbeleid dat rekening houdt met de diversiteit van de verschillende regio's. Onze doelstelling is het optrekken van de werkzaamheidsgraad tot 65 percent. Ik denk dat we nu ongeveer 60 percent halen. In Vlaanderen speelt dit probleem vrijwel niet meer in de leeftijdscategorie van 25 tot 50. Ook voor de min-25-jarigen zitten we op de goede weg.

Het probleem situeert zich voornamelijk bij de 50-plussers. We moeten daar eerlijk in zijn : in het verleden is er een beleid gevoerd, voornamelijk door de federale overheid, waarbij men heel wat ervaring en deskundigheid op zeer jonge leeftijd heeft weggegooid. Ik verwijs in dit verband naar de brugpensioenen. Dit was een verspilling van menselijk kapitaal.

Ik begrijp dat men bij de herstructurering van bedrijven de mensen de mogelijkheid heeft gegeven te kiezen voor het voordeel van het brugpensioen. In het licht van de uitdaging dat we op zoek moeten gaan naar geschikte arbeidskrachten is het onzinnig dat er in ons land nog een federaal geconcipeerd tewerkstellingsbeleid op poten wordt gezet. Het Rosetta-plan heeft voldoende aangetoond dat dit niet kan. Dit plan was geïnspireerd op en ge-

concipeerd op basis van de behoefte van Wallonië, en ging daardoor totaal voorbij aan de realiteit in Vlaanderen. Het is uiteraard een operatie die zijn beslag zal moeten krijgen in de Costa, maar we moeten er alles aan doen om zo snel mogelijk een regionale bevoegdheid te maken van het volledige instrumentarium inzake tewerkstellingsbeleid.

We mogen in afwachting natuurlijk niet bij de pakken blijven zitten.

De trekkingsrechten betekenen een eerste belangrijke stap. Wij kunnen die trekkingsrechten in de toekomst autonoom gebruiken. Dit zou een bijdrage kunnen leveren tot de regularisering van de nepstatuten.

Ik ontdek ook hier weer een vrij conservatieve benadering. Men vraagt namelijk regelmatig wat dit allemaal zal kosten. Men gaat er hierbij vanuit dat al die mensen moeten worden geregulariseerd. Herscholing en vorming moeten echter ook in die categorieën worden aangewend om effectieve verschuivingen tot stand te laten komen.

Het decreet in voorbereiding over het afsluiten van Vlaamse CAO's is eveneens een belangrijke stap voorwaarts. De mentaliteit van de Vlaamse sociale partners evolueert momenteel gevoelig. De politiek vermag niet alles. De overheid kan enkel een kader scheppen waar bedrijven en burgers op inspelen. Er zijn – gelukkig – grenzen aan de maakbaarheid van een samenleving. Er zijn evenwel ook grenzen aan de maakbaarheid van de economie.

De sociale partners hebben vroeger nogal conservatief geredeneerd, vertrekkend van het voordeel voor de eigen achterban. Ik stel vandaag echter een nieuw discours vast. Ik verwijs hierbij nogmaals naar de woorden van de heer Vinck naar aanleiding van het jongste VEV-congres. Hij heeft toen gesteld dat de patroons niet enkel moeten kijken naar wat hen direct interesseert. Zij moeten aandacht hebben voor een ruimer kader, met andere woorden voor het algemeen belang.

Ik ben van plan om daarop in te spelen. Er is nog enige aarzeling bij sommige syndicale organisaties, maar ik ben toch van plan om in te spelen op de oproep van de heer Vinck om tot een Vlaamse conferentie te komen. Hierbij zou niet enkel aan de traditionele sociale partners een forum worden geboden, maar tevens aan academici en andere kaders.

Ik zou dit begrotingsdebat ook nog in een wat ruimer kader willen plaatsen. Men heeft ons een ge-

Dewael

brek aan visie verweten. Ik zou dus toch even naar onze onderliggende visie willen verwijzen.

Dit is een enorm snel veranderende wereld. Het tempo van de veranderingen zal nog worden opgevoerd. Het gaat allemaal zo snel dat we het amper nog merken. De technologische revolutie biedt iedereen eigenlijk fantastische mogelijkheden. De GSM's, de laptops, het internet, ze zijn voor iedereen beschikbaar. We beleven zelfs het wonder van de spraaktechnologie. Mens en computer spreken tegen elkaar. Een boodschap wordt ingesproken, onmiddellijk in 37 talen vertaald en via het internet verspreid. Dit zijn allemaal permanente omwentelingen die onze hele manier van leven en werken voortdurend zullen wijzigen. Ik denk dat wij daar als politici niet blind voor mogen zijn.

Het politieke landschap is al evenzeer in beweging en dit niet enkel in Vlaanderen of in België. De oude politieke tegenstellingen en de oude ideologische discours zijn in belangrijke mate aan het vervagen. Wat wij de laatste jaren hebben beleefd, toont aan dat de politiek zich in een mutatieproces bevindt. Staten en deelstaten ontsnappen al evenmin aan deze omwenteling. Ook zij worden door de permanente mutaties uitgedaagd. Zo verschuift de macht op een stille maar toch ingrijpende wijze naar internationale en supranationale instellingen.

Politici moeten opkomen voor een nieuw kader en voor een nieuwe synthese. Van politici mag en moet worden verwacht dat ze de burgers een nieuw houvast aanreiken. We beseffen allemaal dat het comfort van de oude zekerheden gedeeltelijk is weggevallen.

Deze ploeg heeft van meet af aan voor de actieve welvaartsstaat gekozen. Sommigen vragen zich af wat dat is en noemen het een sprookje. Het is echter een realiteit aan het worden, ook in veel van de ons omringende landen. Er is geen tegenstelling meer tussen economische groei en sociale bescherming, wat vroeger een constante was. Men moest kiezen voor het ene of voor het andere, maar een verzoening van beide was onmogelijk.

Het uitgangspunt is dat economische groei en een hoge tewerkstellingsgraad de beste sociale bescherming garanderen. Die garantie kan alleen maar bestaan als rekening wordt gehouden met een duurzame ontwikkeling van onze samenleving. Met andere woorden : economische groei, sociale bescherming en respect voor het leefmilieu zijn elkaar ondersteunende beleidsdoelstellingen.

We kunnen kansarmoede en bestaansonzekerheid uiteraard bestrijden met uitkeringen, maar dat mag geen doel op zich zijn. Het is beter ze te bestrijden met een actief opleidings- en werkgelegenheidsbeleid. Werk is nog altijd de meest efficiënte sociale bescherming, met andere woorden een gezonde economie die we permanent moeten aanzwengelen met alle mogelijke beschikbare middelen. We moeten de economie voortdurend verjongen en aanzetten tot duurzame groei. Dat veronderstelt een voortdurende input van nieuwe technologie, informatie en kennis.

We zitten in een knowledge based economy. We hadden en hebben nog altijd geen grondstoffen, de steenkoolmijnen niet te na gesproken, maar die periode is afgelopen. Vandaag is de belangrijkste grondstof 'kennis'. We moeten daar blijven in investeren. Mensen leven niet van brood alleen, hoe belangrijk dat ook is. Door te verwijzen naar de fantastische ontwikkelingen op vlak van informatica en technologie, kunnen we niet voorbijgaan aan de noodzaak dat mensen met elkaar praten. Er moet plaats zijn voor intermenselijke contacten. De fantastische ontwikkelingen mogen niet leiden tot de vereenzaming van het individu. Er moet ruimte zijn voor warmte in de samenleving. Daarom hechten we groot belang aan het onderwijs- en cultuurbeleid.

We zullen altijd moeten blijven investeren in havens, bruggen en wegen, maar we kunnen niet zonder de producten van de geest. Le superflu, chose si nécessaire, zoals Voltaire dat zo mooi heeft omschreven.

Ik wil eindigen met een beeld. Toen Einstein stierf, is zijn ontzagwekkende kennis ongeschonden overgemaakt aan zijn collega's-academici. Toen een aantal jaren geleden Moeder Teresa stierf, hebben we het aandenken geërfd van haar menselijke grootheid, maar dat was dan ook alles. Er is dus een enorm verschil tussen het erven van kennis en het erven van ethiek. Dat laatste mogen we nooit veronachtzamen. Vandaar het grote belang van het blijvende investeren in onderwijs en cultuur.

Om deze ploeg toe te laten dit boeiende politieke project mogelijk te maken in de volgende jaren, vraag ik aan het parlement de goedkeuring van de voorliggende begroting. (*Applaus bij de VLD, de SP, AGALEV en VU&ID*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Nen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Voorzitter

Ik stel voor om de artikelsgewijze bespreking uit te stellen tot na 14 uur, zodat alle amendementen kunnen worden gegroepeerd. Nadien kunnen de stemverklaringen volgen.

Is het parlement het hiermee eens ? (*Instemming*)

ONTWERP VAN DECREET houdende wijziging van het decreet van 16 november 1983 houdende instelling van een prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor vertaling van Nederlandse letterkunde – 111 (1999-2000) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 16 november 1983 houdende instelling van een prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor vertaling van Nederlandse letterkunde.

De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Van Hecke, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Mieke Van Hecke, verslaggever : Mijnheer de voorzitter, ik zal het verslag brengen vanop mijn plaats, aangezien dit een vrij beperkt wijzigingsdecreet betreft. Het heeft wel een behoorlijke draagwijdte. Het biedt de oplossing voor een begrotingstechnisch probleem, dit was ontstaan doordat in het decreet dat vandaag wordt gewijzigd een nominaal bedrag was gereserveerd voor de toe te kennen Vlaamse cultuurprijzen. Dit bedrag werd bij herhaling overschreden. Het Rekenhof heeft aanmerkingen geformuleerd over de uitbetaling van de prijzen.

Om dit recht te zetten, werd een ontwerp ingediend om het nominatieve bedrag dat in het decreet was ingeschreven met terugwerkende kracht niet meer in te schrijven, maar te vervangen door een algemene tekst waardoor binnen de begrotingsmarge een prijs zou worden uitgereikt. Bij de bespreking heeft men het nut van deze decreetswijziging ingezien. Dit ontwerp werd eenparig goedgekeurd door alle aanwezigen in de commissie. De terugwerkende kracht geldt tot en met de inwerkingtreding van het decreet, opdat geen enkel probleem onopgelost zou blijven.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet houdende wijziging van het decreet van 16 november 1983 houdende instelling van een prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor vertaling van Nederlandse letterkunde.

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

– *Aangenomen.*

Artikel 2

Artikel 3 van het decreet van 16 november 1983 houdende instelling van een prijs van de Vlaamse Gemeenschap voor vertaling van Nederlandse letterkunde wordt aangevuld met een tweede lid, luidend als volgt :

"De Vlaamse regering kan het bedrag van de prijs aanpassen, binnen de perken van de kredieten voorzien in de algemene uitgavenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap".

– *Aangenomen.*

Artikel 3

Dit decreet heeft uitwerking met ingang van 1 januari 1988.

- *Aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen deze namiddag de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heer Eric Van Rompuy c.s. betreffende het onderwijsakkoord van 1 december 1999
– 113 (1999-2000) – Nr. 1

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Francis Vermeiren, Gilbert Bossuyt, Ludo Sannen en Paul Van Grembergen tot besluit van het op 13 december 1999 in plenaire vergadering gehouden debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (onderwijsakkoord)
– 115 (1999-2000) – Nr. 1

VOORSTEL VAN RESOLUTIE van de heren Joris Van Hauthem en Filip Dewinter tot besluit van het op 13 december 1999 in plenaire vergadering gehouden debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (onderwijsakkoord)
– 120 (1999-2000) – Nr. 1

Bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn de voorstellen van resolutie van de heer Van Rompuy c.s. betreffende het onderwijsakkoord van 1 december 1999, van de heren Vermeiren, Bossuyt, Sannen en Van Grembergen tot besluit van het op 13 december 1999 in plenaire vergadering gehouden debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (onderwijsakkoord) en van de heren Van Hauthem en Dewinter tot besluit van het op 13 december 1999 in plenaire vergadering gehouden debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten (onderwijsakkoord).

Het voorstel van resolutie van de heer Van Rompuy c.s. luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

- gelet op de debatten in het Vlaams Parlement over de verdeelsleutel voor de onderwijsmiddelen op 27 oktober en 30 november 1999, waarbij algemene politieke overeenstemming bestond over het feit dat de verdeling moet gebeuren op basis van objectieve en vooraf controleerbare criteria en dat enkel de bevolkingscijfers daartoe de nodige garanties bieden en over het feit dat de uiteindelijke oplossing voor het probleem ligt in fiscale autonomie ;
- gelet op het akkoord dat op het Overlegcomité van 1 december 1999 is tot stand gekomen over de verdeelsleutel voor de onderwijsmiddelen en dat gebaseerd is op het aantal leerlingen tussen

6 en 18 jaar en waarbij de controle zou moeten gebeuren door het Rekenhof ;

- gelet op het feit dat in de notulen van het Overlegcomité van 1 december 1999 akte is genomen van de verklaring van de minister-president van de Vlaamse regering dat voor deze regering de regeling een tijdelijk karakter heeft in afwachting van de bespreking van de bijzondere financieringswet binnen de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Vernieuwing ;
- gelet op het feit dat in dezelfde notulen akte is genomen van de verklaring van de minister-president van de Waalse regering waaruit blijkt dat voor deze regering het akkoord geen tijdelijk karakter heeft ;
- gelet op het feit dat de tijdelijkheid van het onderwijsakkoord niet wettelijk verankerd wordt in het desbetreffende wetsontwerp ;
- gelet op het feit dat door haar intern akkoord van 9 december jongstleden de Vlaamse regering zich volledig afhankelijk maakt van de houding van de Franstaligen, zowel wat de realisatie van de fiscale autonomie als wat het annulatie-wetsvoorstel van het onderwijsakkoord betreft ;
- gelet op het feit dat door het onderwijsakkoord voor Vlaanderen belangrijke aangelegenheden in het gedrang gebracht worden : de financiering van het onderwijs en de fiscale autonomie. Door het akkoord wordt immers de hefboom uit handen gegeven voor de onderhandelingen met de Franstaligen om tot fiscale autonomie te komen ;
- gelet op het feit dat de regeling van 1 december 1999 aanleiding geeft tot heel wat betwistingen en moeilijkheden in de praktische uitvoering ervan ;
- verwijst naar het feit dat onder de vorige regering geen voor Vlaanderen nadelige regeling tot stand gekomen is, omwille van de consequente houding van de Vlaamse regering waarbij erop gewezen werd dat het begrip "leerling" verschillend is in beide gemeenschappen en beïnvloed wordt door het eigen beleid van een gemeenschap ;
- is van mening dat de objectief vaststelbare bevolkingscijfers de enige mogelijke onbetwistbare gegevens zijn waarop de verdeelsleutel voor de onderwijsdotatie kan gebaseerd zijn ;

Voorzitter

– vraagt de Vlaamse regering

- 1° niet akkoord te gaan met het voorgestelde onderwijsakkoord en voor de verdeling van de onderwijsmiddelen enkel een verdeelsleutel te aanvaarden die gebaseerd is op de objectief vaststelbare bevolkingscijfers van het Nationaal Instituut voor de Statistiek ;
- 2° de aangelegenheid van de verdeelsleutel op de agenda van de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Vernieuwing te plaatsen ;
- 3° tijdens de onderhandelingen in de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Vernieuwing een regeling uit te werken en te verdedigen voor fiscale autonomie op het gebied van de personenbelasting en waarbij elke vorm van consumptiefederalisme, in de vorm van een nieuwe overdracht van federale financiële middelen, uitgesloten wordt.

Het voorstel van resolutie van de heren Vermeiren, Bossuyt, Sannen en Van Grembergen luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

- gelet op de verschillende interventies in het kader van het debat van 13 december 1999 over de financiering van het onderwijs en gehoord het antwoord van de minister-president ;
- gelet op het standpunt van VLD, SP, Agalev en VU&ID waarbij deze partijen zich engageren om
 - 1° een werkgroep op te richten die op korte termijn een nota zal uitwerken met betrekking tot de financiering van de gewesten en de gemeenschappen om aldus te komen tot een herziening van de bijzondere financieringswet ;
 - 2° in de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Vernieuwing van 15 december 1999 een agenda uit te werken die in alle duidelijkheid de werkwijze, de structuur en de timing aangeeft op basis waarvan vooruitgang zal worden gemaakt rond het dossier van de financiering van gemeenschappen en gewesten ;

3° voor eind 2001 een politieke beslissing af te dwingen met betrekking tot de wijziging van deze bijzondere financieringswet ;

4° indien zou blijken dat voor eind 2001 de politieke beslissing over de wijziging van de bijzondere financieringswet niet is gefinaliseerd, in het federale parlement

- a) een voorstel tot herziening van de bijzondere financieringswet in te dienen en goed te keuren ;
- b) een voorstel van wet tot wijziging van de wet aangenomen door de federale kamer naar aanleiding van de uitvoering van artikel 39, § 2, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, in te dienen en goed te keuren om de bepalingen van bedoelde wet ongedaan te maken ;

5° onverwijld en voor 15 mei 2000 een samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap tot stand te brengen, teneinde uitvoering te geven aan de beslissing van het Overlegcomité van 1 december 1999 om concurrentiële ophalingen van leerlingen op het grondgebied van andere gemeenschappen uit te sluiten en om de controle op de toepassing van de wet van 30 juli 1963 houdende taalregeling in het onderwijs te verzekeren. Zolang deze ophalingen bestaan en zij geïdentificeerd kunnen worden, zullen zij in mindering gebracht worden bij de telling van het aantal leerlingen ;

- keurt dit standpunt goed en vraagt aan de Vlaamse regering te waken over de uitvoering ervan.

Het voorstel van resolutie van de heren Van Houthem en Dewinter luidt als volgt :

Het Vlaams Parlement,

- gelet op het debat over de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, meer bepaald over de verdeelsleutel inzake de onderwijsdotaties ;
- gelet op de verdediging door de Vlaamse regering van het zogenaamde Sint-Elooisakkoord ;

Voorzitter

- is van oordeel dat de Vlaamse regering het dossier van de onderwijsfinanciering slecht heeft onderhandeld want
 - 1° er werd afgestapt van het criterium van de bevolkingscijfers en overgegaan tot dat van de leerlingenaantallen waarvan de controle niet gegarandeerd werd ;
 - 2° er werd afgestapt van het voornemen om dit dossier ab initio in de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Vernieuwing te bespreken, meer bepaald in het kader van de discussie over de fiscale autonomie ;
 - 3° de invulling van de factor "tijdelijkheid" biedt geen garantie dat de bedongen regeling effectief afloopt op het einde van het jaar 2001 ;
- is van oordeel dat hierdoor de Vlaamse regering de "hefboom", die de onderwijsfinanciering vormde, om te komen tot meer fiscale autonomie, uit handen heeft gegeven en de hele problematiek voor twee jaar voor zich heeft uitgeschoven ;
- is van oordeel dat het globale Sint-Elooisakkoord de emanatie vormt van een consumptiefederalisme waarvoor de Vlaamse belastingbetaler hoe dan ook opdraait ;
- verwerpt bijgevolg het Sint-Elooisakkoord ;
- vraagt de Vlaamse regering haar steun aan het Sint-Elooisakkoord in te trekken en de gehele problematiek van de fiscale autonomie, inclusief die van de onderwijsfinanciering, onverwijld op de agenda van de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Vernieuwing te plaatsen.

Ik stel voor de besprekingen van de drie voorstellen van resolutie samen te voegen tot één bespreking.

Is het parlement het hiermee eens ? (*Instemming*)

De bespreking is geopend.

De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, we moeten het onderwijsdebat

hier niet overdoen. Dat is maandag al gebeurd. Onze stelling is duidelijk. De resolutie die de meerderheidspartijen indienden, verontrust me wel. De minister-president zei maandagnamiddag in het parlement dat er geen probleem was. De Franstaligen waren volgens hem bereid te spreken over fiscale autonomie. Hij heeft daarvoor de ministers Di Rupo en Onkelinkx en de heer Moureaux geciteerd. De CVP vergist zich, zei hij. De meerderheidspartijen, ook in Wallonië, zijn bereid om te praten over fiscale autonomie.

Gisteren legde de heer Sauwens een publieke verklaring af, waarin hij zei dat het zinloos was om verder te vergaderen in de Costa. De voorzitter van de Costa heeft de vergadering sine die uitgesteld. Wij hebben ook vertegenwoordigers op de Costa. Ik heb er hier voor gewaarschuwd dat in uw resolutie het woord fiscale autonomie niet voorkomt. Het gaat over de herziening van de bijzondere financieringswet, maar nergens staat er fiscale autonomie op basis van de personenbelasting.

Gisteren in de Costa heeft de heer Moureaux gezegd bereid te zijn om te praten over technische aspecten van de gewestbelastingen. Daarmee bedoelde hij de afcentiemen. Anderen duiden dat, zoals de voorzitter van het parlement gisteren in Actueel, als successierechten, registratierechten, en verkeersrechten. Dat zijn de regionale belastingen. De personenbelasting is daar niet bij.

Mijnheer Van Grembergen, ik daag u uit. Toen wij enkele maanden geleden een resolutie bespraken, en het woord bevolking kwam er niet in voor, oordeelde u dat dat niet nodig was. Iedereen zou het wel verstaan. Alle sprekers hadden over bevolking gesproken, maar het was niet nodig om het woord in de tekst op te nemen. Nu staat het woord fiscale autonomie er niet in. Waarom ?

Ik vrees dat de fiscale autonomie op basis van de personenbelasting niet het engagement is van de meerderheidsfracties. We weten dat men technische aspecten van de gewestbelasting op de Costa anders interpreteert. De personenbelasting zit daar niet bij. De Franstaligen weten nu al dat men aan Vlaamse kant de onderwijsdotaties welvaartsvast wil maken. Dat is een voorstel van SP en Agalev.

Ik verwittig u dat u, als dit wordt goedgekeurd, weer de dupe zult zijn. Ik wil niet de partijpolitieke toer op gaan, dat kunnen we straks doen als we de zuiver politieke verklaringen afleggen, maar ik waarschuw de VU&ID-fractie. Ik ben ervan overtuigd dat u een staats hervorming wil. Dat is de inzet van uw partij, zoals dat dertig jaar lang de

Van Rompuy

inzet is geweest van de CVP, van de heer Eyskens tot de heer Dehaene. We hebben het samen groten-deels gerealiseerd, vaak tegen iedereen in, zoals in 1993.

De andere partijen willen er op dit ogenblik geen prioriteit van maken. Dat voelt u toch aan ? De VLD wil niet verder gaan dan tijdwinst in de Costa. Ze willen niet spreken over fiscale autonomie op basis van de personenbelasting. We moeten er voor opletten dat we, met het goedkeuren van deze motie, de autonomie op basis van de personenbelasting niet meer als richtsnoer nemen. De gemeentewet, de sociale zekerheid, de gezondheidszorg, en de kinderbijslag werden ook al afgevoerd in de Costa.

Als u dit goedkeurt, mijnheer Van Grembergen, dan zal de fiscale autonomie op basis van de personenbelasting niet zwart op wit staan. Men zal zeggen dat de herziening van de bijzondere financieringswet neerkomt op het welvaartsvast maken van de onderwijsdotatie, en een paar van die belastingen die we hebben berekend op 70 miljard frank. Ik vraag dat u daar een amendement op indient waarin fiscale autonomie op basis van de personenbelasting is opgenomen. En als u de verwijzingen naar de financieringswet en dergelijke zou precisieren, zijn we ook bereid om dat goed te keuren. Maar wat nu voorligt, is een dupespel, ik waarschuw u. De heer Verhofstadt heeft gisteren 's avonds nog een communiqué uitgebracht om 20 uur. Wellicht heeft de heer Slangen gezegd dat het negatief overkomt en om 20.03 uur was er dan opnieuw een communiqué.

De heer Francis Vermeiren : Dat is niet correct. Ik was toevallig op dat moment bij de premier. Hij kwam uit de discussie samen met de heren Moureaux en Van Krunkelsven waarbij ze tot een akkoord zijn gekomen.

De heer Eric van Rompuy : Geef dat akkoord dan eens !

De heer Francis Vermeiren : Weer eens stel ik vast dat u geen oplossingen wenst.

De heer Eric van Rompuy : We zijn bereid om uw tekst goed te keuren als erin staat wat heel het parlement gedurende jaren heeft gezegd : fiscale autonomie op basis van de personenbelasting. De CVP zal in dat geval volmondig deze motie steunen. Maar u zult dat niet doen, mijnheer Bossuyt, omdat u weet dat er noch een engagement is van de

Vlaamse partijen en zeker niet van de Franstalige partijen om fiscale autonomie in de Costa te bespreken.

Gisteren in de Costa heeft de heer Moureaux de heer Van Krunkelsven vernederd. Hij neemt de VU niet au sérieux. Iedereen die erbij was, heeft dat in alle duidelijkheid gezegd. Mijnheer Van Grembergen en leden van VU&ID, u bent te goeder trouw, daar twijfelen we nooit aan. We waren niet bereid om u te vervangen in een driedelige regering en om de dingen te vergeten die we vroeger hebben gezegd. Ik waarschuw u, collega's van de Volksunie, amendeer dit of dit wordt een dupespel. Deze motie zal u achtervolgen, maar u zult ze goedkeuren, wat betekent dat er van de fiscale autonomie niets terecht komt.

De CVP zit ook in de Costa en dat begint sommigen te hinderen omdat we weten wat daar gebeurt. Er gebeurt niets ! De Vlaamse agenda wordt systematisch afgevoerd ! De staatshervorming interesseert de heer Verhofstadt geen bal en geen moer ! Dat zal de waarheid blijken te zijn. *(Applaus bij de CVP)*

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, het is hier niet de plaats om het verslag voor te lezen van de laatste vergadering van de werkgroep Financiën van de Costa. Maar omdat de heer Eric van Rompuy, die in tegenstelling tot de heer Herman Van Rompuy niet aanwezig was op de Costa, er iets over zegt, wil ik ook enkele zaken aanhalen. De CVP heeft bij monde van de heer Herman Van Rompuy gevraagd, met instemming van de andere Vlaamse partijen, om het begrip 'technische aspecten van regionale fiscaliteit' te verduidelijken. Daar is geen weerstand tegen gekomen.

De Vlaamse partijen hebben, gezien het Vlaams regeerakkoord, een aantal prioriteiten met betrekking tot de wijziging van de financieringswet naar voren gebracht. De heer Van Krunkelsven toonde als co-voorzitter zijn wrevel ten aanzien van de werkwijze van de andere co-voorzitter. We begrijpen hem daarin, daarover wil ik geen misverstand. Maar de loyaliteit van de Vlaamse partijen ten opzichte van mekaar op basis van het regeerakkoord en op basis van het laatste akkoord is daar tot volle uiting gekomen. Als die toestand wordt gedeblokkeerd en als er een concrete timing wordt gezet op onze eisen, dan zijn we op de goede weg. Dat is gisterenavond ook gebleken.

De voorzitter : De heer Van Grembergen heeft het woord.

De heer Paul Van Grembergen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte ministers en collega's, de toon van de uiteenzetting van de heer Van Rompuy apprecieer ik meer dan deze van de uiteenzetting die hij maandag, tijdens het algemeen debat, heeft gehouden. Iedereen spreekt natuurlijk met zijn eigen temperament, en op basis van zijn inschatting van de toestand. Ik apprecieer dat hij zegt dat hij niet twijfelt aan onze wil om Vlaanderen grotere zelfstandigheid te geven, ten bate van het welzijn en de ontvoogding van ons volk. Daarbij brengen we interne solidariteit op, en sluiten we ook solidariteit met andere landsdelen niet uit.

Hij had het over het vertrouwen in de Vlaamse en de federale meerderheidsfracties. Daarin spelen zowel politieke als menselijke factoren een rol. U weet zeer goed dat men in moeilijke omstandigheden op eigen krachten moet kunnen rekenen. Als er bijkomende steun komt, dan is dat meegenomen. Ik ben er vast van overtuigd dat de politieke wil van VU&ID onwrikbaar blijft gehandhaafd om onze doelstelling te realiseren : het bewerkstelligen van een grotere autonomie in de huidige en volgende zittingsperiode. Onze wil is ongebroken. Die wil blijft doorheen alle moeilijke momenten bestaan.

Sinds de jaren zeventig hebben we, weliswaar met hoogten en laagten, met succes maar ook met minder succes, de politieke geschiedenis van dit land mee vorm gegeven. De geschiedenis van dit land sinds de tweede helft van de jaren vijftig kan men niet schrijven zonder de inbreng en de stuwende kracht van de federalisten, de confederalisten en de autonomisten in rekening te brengen. Vandaag, in 1999, is er een zelfstandig parlement en een eigen Vlaamse regering. Dat is niet alleen onze realisatie. We zijn bescheiden, want onze partij vertegenwoordigt 10 tot 15 percent van het kiezerskorps. Ooit hebben we 18 percent gehaald. We overschatten onze kracht niet, maar we hebben nog steeds het vast voornemen om onze rol te spelen.

Ik geef toe dat we daarvoor moeten rekenen op de goede trouw van de VLD, de SP en Agalev. Ik ga ervan uit dat dit kan. Ook op het persoonlijke vlak ga ik steeds uit van de goede trouw van eenieder. Politiek kan niet worden gevoerd als men ervan uitgaat dat er kwade trouw in het spel is tussen de Vlaamse meerderheidspartners. Ik ga uit van de goede trouw, en van de verbintenissen die de

Vlaamse partijvoorzitters hebben uitgedrukt in de handtekeningen onder het document dat aan de Vlaamse regeringsverklaring en het Vlaams regeerakkoord ten grondslag ligt. Tot het tegendeel bewezen is, geloof ik in de goede trouw van eenieder. Als we een akkoord met u hadden afgesloten, had ik dat ook gedaan. Want ik vergeet niet dat we in het verleden samen vooruitgang hebben geboekt inzake de staatshervorming ; zonder de inzet van velen was dat niet mogelijk geweest.

Dit is geen blind vertrouwen, maar een politiek vertrouwen, gestoeld op een politiek akkoord. Het doet er dan niet toe of dat op het plaatselijke, regionale of het nationale niveau is afgesloten. Als men weigert waarde te hechten aan een politiek akkoord, dan rest er ons enkel om naast mekaar te zitten en onze mening te verkondigen. Maar zo komt men niet tot oplossingen.

Met de volgende eeuw voor ogen ben ik bereid de stappen te zetten tot een verdere staatshervorming. We zullen derhalve geen letter wijzigen aan onze resolutie en we zullen aan de regering vragen om met deze resolutie alles in het werk te stellen om de Costa te doen slagen. (*Applaus bij de VLD, de SP, AGALEV en VU&ID*)

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijnheer de minister, collega's, na het debat van maandag stond in de krant te lezen dat dit parlement een onderwijsdebat te ver was gegaan. Als we kijken naar wat gisteren is gebeurd, dan klopt deze bewering niet. Een debat zal waarschijnlijk nooit een debat te veel zijn.

Maandag heeft de minister-president hier de verdediging op zich genomen van zowel het tussen de vier meerderheidspartijen afgesloten akkoord als van het Sint-Elooisakkoord. Als we dan de resolutie van de meerderheid bekijken, stellen we vast dat men angstvallig vermeden heeft de term 'fiscale autonomie' te gebruiken. Zelfs de term 'Sint-Elooisakkoord' als dusdanig is in die resolutie met geen loep te bespeuren om de eenvoudige reden dat één van die vier meerderheidspartijen dat akkoord nog steeds verwerpt. De heer Loones heeft dit hier maandag duidelijk gezegd.

Eigenlijk zitten we hier met een resolutie waarin men het enkel heeft over wat ik de begeleidende maatregelen zou noemen van de kern van de zaak, zijnde het onderwijsfinancieringsakkoord. Ik vind

Van Hauthem

dit een beetje schizofreen. Eigenlijk kan men net zo goed zeggen het niet eens te zijn met de begroting, maar wel de begeleidende maatregelen ervan.

Maandag heeft de minister-president hier nogmaals herhaald dat er een nieuw klimaat en een nieuwe openheid was. Hij had het over de grote bereidheid van Franstalige kant om te komen tot een discussie die zou moeten leiden tot meer fiscale autonomie. De meerderheid was maandag zelfs zo zeker van haar stuk dat zij toen reeds in haar resolutie – die pas vandaag ter stemming wordt voorgesteld, iets wat zij trouwens wist – schreef hoe de werkzaamheden in de werkgroep financiën van de Costa van gisteren gingen verlopen.

Punt twee van het voorstel van resolutie luidt immers als volgt : 'In de Interparlementaire en Intergouvernementele Conferentie voor Institutionele Hernieuwing van 15 december 1999 engageren deze partijen zich een agenda uit te werken die in alle duidelijkheid de werkwijze, structuur en timing aangeeft op basis waarvan vooruitgang zal gemaakt worden rond het dossier van de financiering van gewesten en gemeenschappen'. Men heeft hier dus maandag met veel ophef aangekondigd wat we woensdag zouden zien. Maar wat blijkt ? Gisteren is dat hele opzet als een kaartenhuisje ineengezakt.

Ik hoorde de heer Geysels hier verklaren dat er geen weerstand was tegen het aanvatten van de bespreking van de technische aspecten van de regionale fiscaliteit. Hij zei dat op een toon alsof we daar heel tevreden mee moeten zijn. Welnu, dat staat dan toch in schril contrast met wat minister Sauwens bij het buitengaan verklaarde, namelijk dat het allemaal geen enkele zin meer heeft.

Wat moeten we nu geloven van wat er gisteren is gebeurd ? Is er nadien al dan niet nog een akkoord afgesloten ? Kan de heer Vermeiren, die gisterenavond nog bij de premier was, mij misschien het antwoord geven ? (*Rumoer*)

Mijnheer Vermeiren, is er een akkoord of niet ?

De heer Francis Vermeiren : De heer Van Rompuy maakte gisteren allusie op een Belga-bericht dat ik nu even citeer. Daarin staat dat naast 'de regionale fiscaliteit – zoals overeengekomen in het regeerakkoord – ook de financieringswet aan bod zou komen, zowel voor wat de financiering van de gemeenschappen betreft als die van de gewesten, en ook van de personenbelasting. De deblokking en de vastlegging van de agenda van de Costa kwam

er na overleg met premier Guy Verhofstadt, die met de co-voorzitters contact opnam.'

De heer Joris Van Hauthem : Die woorden zijn even vrijblijvend. Het was de bedoeling om een timing op te leggen.

De heer Francis Vermeiren : De heer Van Rompuy maakte gisteren gewag van een persoon op wie alles zou zijn geïnspireerd. Ik heb dat ontkend. Ik gaf enkel een relaas met exacte feiten. Ik bevestig die opnieuw, en ik zal u straks de tekst overhandigen.

De heer Joris Van Hauthem : Ik ben heel blij dat u de tekst hier citeert, want hij bevestigt mijn stelling.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer Van Hauthem, u stookt voortdurend vuurtjes en maakt voortdurend ruzie. U wilt geen oplossing bereiken. Voor een dialoog met de anderstaligen en met zowel de meerderheid als de minderheid, moet de waarheid de basis vormen. We onderkennen allemaal dat dit een zeer moeilijke zaak op zich is. Het debat kan echter enkel worden gevoerd als we vanuit dat principe vertrekken. De rest is larie.

De heer Joris Van Hauthem : De rest is geen larie. Het is duidelijk dat u niet tot een agenda en een timing kan komen, want dat hebt u maandag zelf gezegd. U was zo zeker van uw stuk dat u dat in een resolutie hebt vervat.

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy : Mijnheer Vermeiren, ik wil geen partijpolitieke spelletjes spelen. Ik richt me trouwens ook tot minister Anciaux.

Minister Anciaux, in september 1993, toen de Sint-Michielsakkoorden dienden te worden afgesloten, was u pas een aantal weken voorzitter van uw partij. Ik herinner me levendig dat bij de stichting van de VLD in het voorjaar 1993, die partij probeerde om mensen los te weken van andere partijen. Gabriels, Coveliers en Chevalier zijn daarop ingegaan. We verloren toen bijna elke week een stem voor de realisatie van de Sint-Michielsakkoorden. U zult zich herinneren dat we op de duur bijna een beroep moesten doen op Jan Decorte. Minister Anciaux, u hebt toen in moeilijke omstandigheden en na een verkiezingsnederlaag, samen met de CVP de Sint-Michielsakkoorden mogelijk gemaakt. Ik neem u op dergelijk vlak dus au sérieux.

Van Rompuy

Ik herhaal dat ook wij verder willen. Vandaag maakt u wel deel uit van de regering, maar morgen is dat misschien niet meer het geval. Wij hebben allemaal de taak om Vlaanderen vooruit te helpen. Ik ben echter bang, omdat nu reeds wordt gezegd dat het debat over de federalisering van de gemeente- en provinciewet wordt uitgesteld tot na de gemeenteraadsverkiezingen. Men wil zich immers niet uitspreken over de voogdij van de randgemeenten en de waarborgen voor Brussel. Ik ben ook bang omdat men het niet meer wil hebben over de federalisering van de gezondheidszorgen en de kinderbijlagen. Ik ben dus bang omwille van de inhoud van de resolutie. Ik ken de Franstaligen immers ook, en ik weet wat de heer Moureaux gisteren heeft gezegd.

Wat voor ons ligt, is een herziening van de bijzondere financieringswet. Hoe interpreteren de Franstaligen die? En hoe interpreteren bepaalde leden van dit parlement de tekst? Het gaat om twee zaken: het welvaartsvast maken van de dotaties, wat neerkomt op een versterking van het consumptiefederalisme, en de technische aspecten van de regionale fiscaliteit. Over dit laatste zei de heer Moureaux gisteren dat die op de afcentiemen slaan. Anderen, onder wie de voorzitter van het parlement, zien ze als het verder ristonneren van de gewestbelastingen.

Als we vandaag geen resolutie goedkeuren waarin staat dat de fiscale autonomie moet worden doorgevoerd op basis van de personenbelasting, dan vrees ik dat de Vlaamse strategie geen lang leven beschoren is. In uw regeerakkoord wil u de fiscale autonomie realiseren op basis van de personenbelasting. Waarom staat dat niet in uw resolutie? U laat dat eruit omdat Agalev en SP het er niet mee eens zijn. Ik verwittig u, minister Anciaux, we zien elkaar over enkele maanden terug. Ik zal u ter verantwoording roepen. Die resolutie maakt me zeer ongerust. Lees maar *Le Soir* van vandaag, daar staat alles in. *(Opmerkingen van de heer Francis Vermeiren en minister-president Patrick Dewael)*

Minister Anciaux heeft de Sint-Michielsakkoorden mogelijk gemaakt. Durft u de fiscale autonomie op basis van de personenbelasting als agenda voor de Costa in uw resolutie zetten? U durft het niet.

De voorzitter : Mijnheer Van Rompuy, het klopt niet dat ik gisteren op de Costa niet heb verwezen naar de personenbelasting. Ik heb gisteren een bepaalde timing voorgesteld.

In eerste instantie kan men akkoord gaan met de regeling van de technische aspecten van de fiscaliteit. Ten eerste zijn er de afcentiemen, ten tweede is er de al gedeeltelijk geregionaliseerde fiscaliteit. Ik verwijs hiervoor naar artikel 170, paragraaf 2, van de Grondwet, dat de fiscale bevoegdheden van de gewesten behandelt.

In tweede instantie is er een meer fundamentele discussie over de herziening van de financiering van de gewesten en gemeenschappen aan de gang. Ik heb duidelijk gezegd dat de gewesten al fiscale autonomie hebben en dat ieder op zijn bevoegdheidsterreinen met de personenbelasting kan werken. De fiscale autonomie van de gemeenschappen houdt veel technische problemen in en maakt op die manier de discussie veel ingewikkelder. Daarom kies ik voor welvaartsvaste BTW-inkomsten.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Het concept dat voorligt, gaat gedeeltelijk over de personenbelasting.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : De Vlamingen hebben gisteren op de Costa hun timing naar voren gebracht. Er is echter geen enkel akkoord daarover bereikt. Men moet met twee zijn om te onderhandelen. Als de Franstaligen opnieuw niet willen meewerken, staat u daar met al uw goede wil. 'Tot het tegendeel is bewezen', wilt u verdergaan, mijnheer Van Grembergen. Wel, het tegendeel is zich al aan het bewijzen, dat heeft minister Sauwens gisteren al gezegd.

Indien deze resolutie ongewijzigd wordt goedgekeurd, gaat het cynisme bijzonder ver. Ik begrijp niet dat de minister-president hier nog altijd dezelfde zelfzekerheid ten toon spreidt, na wat gisteren is gebeurd. Ik stel voor van onze resolutie goed te keuren. Voorlopig kan men concluderen dat de berg een muis heeft gebaard.

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

De bespreking is gesloten.

We zullen deze namiddag de hoofdelijke stemmingen over de voorstellen van resolutie houden.

MOTIE VAN ORDE**Voorstel tot wijziging van de agenda**

De voorzitter : Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van ons Reglement heeft de heer Vermeiren bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik stel voor dat we eerst de werkingsbegrotingen bespreken en de bespreking van de moties betreffende een belangenconflict verschuiven naar deze namiddag.

De voorzitter : Is het parlement het hiermee eens ? (*Instemming*)

Het incident is gesloten.

AANPASSING VAN DE BEGROTING VAN HET VLAAMS PARLEMENT VOOR HET BEGROTINGSJAAR 1999**Bespreking en stemming**

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de aanpassing van de begroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 1999.

De bespreking is geopend.

De heer Loones, secretaris, verwijst naar het verslag.

Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

Mag ik aannemen dat de aanpassing van de begroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 1999 eenparig is aangenomen ? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

BEGROTING VAN HET VLAAMS PARLEMENT VOOR HET BEGROTINGSJAAR 2000**Bespreking en stemming**

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde is de begroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 2000.

De bespreking is geopend.

De heer Loones, secretaris, heeft het woord.

Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

Mag ik aannemen dat de begroting van het Vlaams Parlement voor het begrotingsjaar 2000 eenparig is aangenomen ? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.19 uur.*